

а по-късно се родила и сестра ми, и трябвало сама да се грижи за всичко. Вече като по-голям си спомням, че сутрин ме водеше на детска градина, грижеше се за малката ми сестричка, която беше бебе, пазаруваше, готвеше и всичко минаваше през нейните ръце. Но милата ми майчица го правеше с радост и с чувство на гордост, че баща ми е студент наравно с останалите студенти, че никога не е ползвал привилегии като ром, че двамата успяват да се справят с недостига на пари, със семейните задължения и всички съпътстващи семейството проблеми.

Няма да забравя случаите, когато майка ми ползваше обедната си почивка, за да донесе обяд на баща ми, който четеше за държавни изпити, без самата тя да е обядвала, и се връщаше обратно на работа. Не си спомням случай, в който майка ми да не е подкрепяла баща ми, да не го е насърчавала в работата му. И той като нас винаги иска мнението на майка ми, съветва се с нея по различни поводи и проблеми.

Дипломирането на баща ми бе дългоочакван и мечтан момент и за двамата. Помня, че той получи дипломата си в аулата на Софийския университет и бе трети по успех, след двама редовни студенти. Какво върховно постижение за един ром, какво самочувствие и гордост изпитваха тогава моите родители. Баща ми казваше, че половината диплома е на майка ми и че без нейната подкрепа не би се справил. А тя плачеше от радост, но и от мъка, че през тези тежки за нашето семейство години, техните родители с нищо не са им помагали. Парите често не са стигали и единствените хора, оказали подкрепа на родителите ми, са били бабата и дядото на майка ми.

Прекланям се пред високото чувство на признателност и отговорност на моите родители. Те поеха грижите за двамата старци, когато след години това се наложи. Майка ми гледаше своята баба, която беше неподвижна, на легло, като малко дете. Успяваше така да направи, че по нищо да не се усеща, че в апартамента има тежко болен човек. Превързваше и промиваше раните от залежаване, сменяше чаршафи, преобличаше и къпеше своята баба. Винаги съм се чудел как моята майка успяваше да се справя с всичко. Но дългът е онова чувство, което те кара да правиш и невъзможното, което дава сили да издържиш.

Аз, като мъж, винаги се възхищавам на мама за усета ѝ да се облича, хем елегантно, хем евтино. Никога не е претендирала за скъпи тоалети, козметика, бижута. Майка ми и досега няма златни накити, но това не е проблем за нея, защото тя изпитва удовлетворение, че купува на нас.

543505

БИБЛИОТЕКА
АПРИЛОВ-ПАЛАНУЗОВ
ГАБРОВО